

גנזי המלך

ארבע נופות

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת

355

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-677779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"שָׂאוּ אֶת רֵאשׁ כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם"

שרש הזכירה

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

הטובים ממלאים אנו בזה את רצון הבורא ית' שרצה להטיב לנו. ומתבטאים על זה, כי הקב"ה נהנה ממעשינו הטובים ונחת רוח הוא לפניו. אבל שיצוה הקב"ה לעשות מעשה שאינו מן המצוות הנחוצות לתקון נפשו של האדם, אלא רק ליהנות את הקב"ה, היתכן כזאת שהקב"ה יבקש לו הנאות?

ועוד; אילו נאמר, כי הקב"ה רוצה למנות את ישראל להנאתו, למה לו לצוות למשה ואהרן למנותם ולמנות על זה נשיאים? הלא יכול הקב"ה בעצמו למנותם בסקירתו ולמה לו עזרת בני אדם? מלבד כל התמיהות הללו קשה מאד, מה שמצינו בפרשת 'כי תשא';

"וַנִּתְּנוּ אִישׁ אִישׁ פֶּסֶד נַפְשׁוֹ לֵה' בְּפִקֹּד אֲתָם וְלֹא יִהְיֶה בָּהֶם גִּגַּף בְּפִקֹּד אֲתָם" ('שמות' ל' יב) היאך יתכן שבמנותם את בני, אשר זהו סימן חיבה יתירה **"יִהְיֶה בָּהֶם גִּגַּף בְּפִקֹּד אֲתָם"** וצריכים לתת כופר נפשם למען ינצל?

אמר רבותינו ז"ל במד"ר על הפסוק; **"שָׂאוּ אֶת רֵאשׁ"** ('במדבר' א), **המשך בעמ' 2 <<<**

ח"ו ליחסו כלפי קודשא בריך הוא. ואפילו אם היינו אומרים כי שייך מעין הנאה כזו אצל הקב"ה, האם יש לו צורך בהנאות? היתכן שיצוה הקב"ה למנות את ישראל רק בכדי שיהנו אותו כביכול בזה?

אמנם מצינו בכמה מקומות בתורה ובדברי חז"ל; כי הקב"ה נהנה ממעשיהם הטובים של בני אדם. **וכדאיתא ברש"י ז"ל;** **"אִשָּׁה כִּי־תַחַם לֵה"** ('ויקרא' א), **'נחת רוח לפני, שאמרתי ונעשה רצוני'**. אבל זה רק במעשה המצוות שצונו הקב"ה לעשותם לטובתנו, כי בהם נתקן את נפשותינו ונגיע אל מעלות השלמות אשר לתכלית זו נוצרנו. ובעשותנו את המעשים

כתב רש"י ז"ל; **'מתוך חיבתן לפניו, מונה אותם כל שעה. כשיצאו ממצרים מנאן. וכשנפלו בעגל מנאן, לידע מנין הנותרים. כשבא להשרות שכינתו עליהם מנאן. באחד בניסן הוקם המשכן ובאחד באייר מנאם'**. דברי רש"י ז"ל אלו, תמוהים מאד. איך נוכל ליחס רגש כזה הנמצא באדם למנות את הדבר החביב לו, שגם הקב"ה כביכול מונה את החביב לו כל שעה, הלא מה שהאדם מונה את הדבר הוא, שמפני חביבות הדבר הוא רוצה לדעת מספרו, אבל הקב"ה **'ש'כל רו לא אניס ליה'**, הזקוק הוא למנות למען ידע?

אמנם ראינו כי יש לך אדם המונה את הדבר החביב לו אף בידעו את מספרו, אבל זהו ג"כ מרפיון בהירות הידיעות אצל האדם, שאף בדברים הידועים לו רוצה הוא לראות בעיניו ולספור אותם, למען דעת יותר ברור את מספרם. אבל מי איכא ח"ו ספיקא קמי שמיא? ואם ישנם אנשים אוהבי כסף הנהנים ממעשה המנין עצמו, כפי שמצוי באנשים שפלים, **'עכברי דשכבי אדינרי'**, אין זה אלא רגש שפל שלא נוכל

תמונות מהרצאתו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בבתי ים וגדרה

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

'אמר הקב"ה לישראל; "לא חיבבתי בריה יתירה מכם, לכך נתתי לכם תלוי ראש ודמיתי אתכם לי; כשם שיש לי תלוי ראש על כל באי העולם, כך עשיתי להיות לכם תלוי ראש". לכן נאמר; "שאו את ראש" לקיים מה שנאמר; "נָתַתְּם קֶרֶן לְעַמּוֹ" (תהילים' קמח יד). וכן הוא אומר; "וְנָתַתְּהָ אֶלְקִיָּךְ עֲלִיּוֹן עַל כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ" (דברים' כח) הרי שבמצוה זו נתן להם הקב"ה גדולה וכבוד ו'חיבה יתירה נודעת להם' ממנו. ומדוע זה יהיה בהם "נָתַתְּם קֶרֶן לְעַמּוֹ"? מתפלאים אנו על ענין זה מאד, בראותנו כאילו ח"ו צריך הקב"ה למנות למען ידע המספר, אולם מצינו בכמה מקומות בתורה בנביאים ובדברי חז"ל, כי שייך ענין זכירה קמי קודשא ב"ה; הננו אומרים 'יעלה ויבוא זכרונו' 'זכרונו לחיים'. ובמסכת (ר"ה טז) אמרו חז"ל; 'אמרו לפני בראשית; מלכות, זכרונות ושופרות. זכרונות, כדי שיבוא לפני זכרוכם לטובה'. ומקראות בתורה; "וְנִזְכָּר אֱלֹהִים אֶת גַּח" (בראשית' ח) "וְנִזְכַּרְתִּי אֶת פְּרִיִּי" (בראשית' ט טו). ובנביאים; "פִּי מְדִי דְבָרֵי בּוֹ יִזְכָּר אֶפְרַיִם עוֹד" (ירמיה' לא יט). ועומדים אנו ושואלים; היש ענין זכירה כלפי שמיא? הקב"ה אשר אין שכחה לפניו, למה צריך הוא לזכירה? דברים נפלאים כאלו רגילים להסביר כי רק משל הם; שממשילים את הדבר לאחד הרוצה למנות הדבר החביב עליו. וכן ענין הזכרון; משל הוא לאדם הנזכר בדבר כשמזכירים אותו. אבל באמת ענין אחר הוא לגמרי, אולם אם אמנם משל הוא, בודאי יש לו למשל איזו שייכות גם לנמשל ואותו הענין הנמצא במשל נמצא ג"כ בנמשל באיזו בחינה, לא נוכל לומר כי המשל הוא כך והנמשל עורבא פרח. ואם המשילו ענין זכרון כלפי שמיא, עלינו לחזור אל תוך הדבר ולבקש את הבחינה הנכונה, אשר בה יש מקום להתבטא במלת זכרון קמי קוב"ה.

בכלל צריכים אנו לדעת, כי אף על פי שהרבה מדברי חז"ל נפלאים וסתומים ממנו, כי מה אנו שנוכל להבין את דברי חכמינו הראשונים ז"ל העמוקים מני ים, בכל זאת עלינו להשתדל להבין כמה שאפשר לנו וכשמוצאים אנו מאמר

מוקשה בדברי חז"ל, אל לנו לבקש את הפתרון באופן אחר שאינו דומה למה שאנו רואים בפשטות דבריהם, אלא עלינו לחפש ולמצוא את אותו הענין עצמו על פי הבחינה הנכונה אשר לפיה יסתבר לנו הדבר, כי באותו הענין גופא ישנן בחינות לאין שיעור וכל כמה שלא מצאנו את הבחינה הנכונה, נדמה לנו כי הענין מוקשה ותמוה מאד וכשנתבונן היטב ונמצא את הבחינה הנכונה, יאורו עינינו ונחזה אור.

כלל אמרו חכמים; 'אין מקרא יוצא מידי פשוטו' וכן הוא בדברי חז"ל, כל מה שנחפש ונשתדל להבינם, אין לנו לצאת מפשוטו של מאמרם, אלא כשנמצא את הבחינה הנכונה נראה ונבין כי אותם הדברים אשר אמרו לנו נכונים וקיימים. וכבר הראנו בכמה מקומות, כי כל מה שמצינו במקראות ובדברי חז"ל שמות ותוארי ה' ית', איננו מדברים אודות מציאות האמיתית, כי ח"ו לתארו בשום תואר וליחס לו שום דבר מושג במושגינו, או שיש לו דמיון בעניני הבריאה בעליונים או בתחתונים.

נעלם הוא מכל נעלם וסתום הוא מכל סתום **'ולית מחשבה תפיסא ביה כלל'**! ואנו מדברים רק אודות האלקות אשר צמצם הקב"ה כביכול בבריאה ובראה ברצונו עם גבוליה ועניניה העליונים והתחתונים. ואפילו שם הויה ב"ה אינו אלא הרצון הראשון והעיקרי, שרש הבריאה ומנהיגה לתכליתה.

ולא רק התוארים המתארים אותו בחיוב אינם אלא לפי מושגינו, אלא אפילו מה שמכנים אותו בשלילה, כמו **שאנו אומרים; "גם חשך לא יקשיף מִמֶּךָ"** (תהילים' קלט יב) לא נאמר אלא על האלקות שבבריאה. והמובן הוא כי גם בחושך ובערפל חודרים ראייתו ומבטו ית', אבל לה' ית' על פי מציאותו האמיתית, אין שום יחס לעניני חושך ואור ולכל הדברים השייכים לזה ואי אפשר לנו לדבר אודותו כלל.

וכיון שמדברים אנו אודות האלקות המקושרת עם הבריאה והמסודרת בגבולותיה השונים, היה אפשר לומר ששם שייך ענין זכירה, כי כל מה שהוא בבריאה אין זה אלא ענין נאצל ממנו ית', המקושר כבר עם סדרי הבריאה

וגבוליה וכל הנכלל בענין הבריאה בכל העולמות משרשה העליון עד סופה, יהיה מי שיהיה, אם נאצלים, או יצורים, נבראים, או נעשים, יש להם גבולים וחוקים קבועים ומוגבל כחם ויש עליהם השפעה ממעשי בני אדם ושייך שם ג"כ ענין העלם וזכירה.

ובהיות כל עניני ההשפעה האלקית נאצלים ממנו ית' ע"י צנורות הבריאה, ניתן הכח לאדם שהוא תכלית הבריאה לפעול במעשיו את ההשפעה מלמטה למעלה ולהמשיך שפע מלמעלה למטה. וכן בענין הזכירה ניתן לו כח לפעול בתפלתו את הזכרון, להסיר באיזו מדה את ההעלם הנמצא בשרש הבריאה והתורה הק' שהיא למעלה מכל שרשי הבריאה בהיותה שרש כל השרשים, יודעת הסיבות העליונות של ההעלם בבריאה ומלמדת לנו את הפעולות שעל ידם נוכל להקטין את מדת ההעלם ולעורר את הזכרון.

ומתוך חיבתן של ישראל לפני הקב"ה, צוה למנותם כל שעה, כי על האדם לעורר את הזכרון למעלה ועי"ז הם מתקרבים יותר אל הבורא ית'. כי הזכרון מחזק את הידיעה והידיעה היא הקירוב. ולכן נוכל להבין, כי הידיעה הבאה ע"י המנין והגורמת קירוב להקב"ה עלולה ג"כ להביא נגף ח"ו, כי כשיודעים את האדם יותר, הרי נזכרות ונבלטות יותר גם מגרעותיו ולכן צריכים לכפרה למען אשר בהתקרבת אל ה' לא יראו לפניו עוונותיהם ביותר **נְלֹא יִהְיֶה בְּעֵינֵי נְגָף**".

רואים אנו מזה, כמה צריך האדם להשתדל לזכור ולדעת את כל הידיעות הנחוצות לבן ישראל, כזכירת ה' ית' וידיעת תורתו הק', כי בהיות ידיעתו אצלו יותר בהירה ומסוימת, הרי היא חלוקה מידיעה שאינה ערה כ"כ בזכרונו בהבדל רב. וכל מה שיתרומם האדם בידיעותיו ותהיינה אצלו יותר ברורות וחרותות על לבו, אף כי לעינינו ידיעתו יותר ברורה רק במעט מאשר אצל חברו, אבל בשרש העולם ושרש מציאותו של האדם ההבדל רב מאד. ולכן רואים אנו מדברי חז"ל כי בשביל התעוררות טובה בנפש האדם, יש אשר יזכה האדם לאושר נעלה לנצח נצחים. ה' בחסדו הגדול יראנו נפלאות מתורתו. (**'שעורי דעת' ח"ב**). ■

תמונות מהרצאות של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בטירת הכרמל, פתח תקוה ואשקלון

שמיעה

התורה נקנית בארבעים ושמונה דברים..

בשמיעת האוזן'

זוהי חתונה, נוסח בני העיר הרעשנים". או אז, התגנבה המחשבה ללבו ואמר לעצמו: "נפוש נא מעט מן העמל ונשמח עם החוגגים". ומחשבה, למעשה. הוא קם על רגליו ופתח ברקוד נלבב. אדם מן הצד, אשר יראה את המחזה, ודאי יאמר בלבו: "האיש הלזה לבטח חרש באזניו ולכן אינו שומע את צפירתו של הקטר". אולם מה האמת? וכי אמנם חרש הוא? הרי הוא שומע היטב. אדרבה, עוד שומע ורוקד. אבל, אוי לה לאותה שמיעה. הרי זו, שמיעה כזו שעוד רגע והוא מרוסק אברים אברים. כשהקטר צופר, 'לשמוע', הפרוש הוא; לרדת מהפסים! מי שאינו מבין את משמעותה של הצפירה, אינו שומע 'צפירה', אלא שומע זמר של חתונה. משל זה תואם להפליא את מצבנו; אנו שומעים הערות מוסריות, שיחות עמוקות, אך יוצאים מהשיחה ואומרים: 'הא, ווארט נפלא'. והרי זה ממש כאותו כפרי. אנו נהנים מהצפצוף של הווארט המוסרי, אך איננו שומעים אותו כלל. אילו שמענו היינו מבינים, שכל כולו אינו אלא מעורר 'למעשה'. ('הוא היה אומר' לר' שלום שבדרון זצ"ל) ■

האורך, חזקים ויפים. במושגיו, חשב הכפרי, כי מוטות אלו, אין דומה להם לחרישת האדמה. והברגים, אין כמותם לחיזוק רסן הבהמות. ועד מהרה התיישב על המציאה והחל במלאכת פירוק הברגים והברזלים. בעודו עייף ושקוע במלאכתו, לפתע הגיחה הרכבת מרחוק ובאה במהירות לקראתו. נהג הקטר, שהבחין בעוד מועד, באדם הרכון על הפסים, פתח מיד בצפירה בכל הצופרים העומדים לרשותו, הפעיל את כל האזעקות, על מנת לאותת לאיש שירד מן הפסים. דא עקא, שהכפרי, אינו מבין דבר. הוא אינו מבין מה פשר הצפירות ולא מה טיבם של הפסים. אכן, לפתע שומע הוא רעש מעניין; קולות חזקים ועבים, עולים ויורדים. לרגע נזכר הוא ביום חתונתו ובזמר הכפרי שהטיב לשעשע את המוזמנים. הקולות שגברו מרגע לרגע, גרמו לכפרי להסיט את ראשו לעבר מקור הרעש. והנה, הוא מבחין בעין גדולה ויפה המתקרבת ובאה ועמה קולות זמר משונים. כאן, כשראה את העין הגדולה, נזכר מיד בכרכרה המיוחדת של החתן והכלה, המשובצת בקשוחים וחיטובים שונים ואמר בלבו; "לבטח

הנה, אחד מארבעים ושמונת הדברים שהתורה נקנית, הינו 'שמיעת האוזן'. וכאן עלינו להבין, שכאשר מתיחס התנא ל'שמיעה', הוא אינו מדבר על אותו שמוש פשוט באחד מחמשת החושים, אותו אנו מכנים בשם 'שמיעה'. השמיעה מביאה לידי קנין התורה, הינה שמיעה אחרת לחלוטין, עמוקה יותר. ביאר אדמו"ר זצ"ל; שיש שמיעה ויש שמיעה. יתכן ששנים שמעו את אותו הדבר. אחד הבין והשני לא. והיכן הנפקא מינה? בקיום הדברים! זה שהבין, קיים. וזה שלא הבין, לא קיים. הקיום אינו פרט נוסף לעצם השמיעה, אלא שהוא מלמד על מידת ההבנה והשמיעה. נמצא אפוא, ש'שמיעה', אינה שמיעת האוזן לחוד, אלא שמיעת הלב! למה הדבר דומה? לבן כפר, שלא ראה רכבת ולא שמע את שמעה מימיו. בכפר נוסעים על החמור, חורשים על השור. ושמעה של זו, לא הגיעה לאזניו מעולם. ויהי היום, רגלו דרכה מעבר לגבולות הכפר, בפתחה של עיר גדולה. ובדרכו נפרשה לעיניו, שורה ארוכה של מוטות ברזל, אשר אינו רואה את תחילתם או את סופם. ולידם, בהפרש של אמה או שתיים, שוב מוטות ברזל לכל

נופש לילה אחד במלון 'יפה נוף ערד'

עם הרב אמנון יצחק שליט"א

מיום חמישי בצהרים עד יום ששי בצהרים

כב־כג אייר 26-27/5/11

פנסיון מלא 3 ארוחות

הרצאות, בריכה, פעילות לילדים

רישום בטלפון 03-6777779

נותרו חדרים אחרונים במחיר מבצע 500 ש"ח לזוג

פרשת 'במדבר'

'התורה נקנית בארבעים ושמונה דברים..

בשמיעת האוזן'

כחה של שמיעה

"וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי" (א)

על פתיחה זו של ספר 'במדבר' שנינו במדרש תנחומא; 'למה בְּמִדְבַר סִינַי'? לומר לך; כל מי שאינו עושה עצמו הפקר כמדבר (מי שאינו מוכן לוותר על הונו ורכושו בשביל התורה), אינו יכול לקנות (לרכוש לעצמו) את התורה והחכמה. העיר על מדרש זה, הצדיק ר' מנחם מנדיל מקוצק; רק אדם המשים עצמו כמדבר, השמח בחלקו ואינו דורש למענו דבר מן הזולת, ראוי שתשרה עליו שכינה וזכאי להתבשם ממאור התורה. ובדומה למי שמהלך יחידי במדבר, שצריך להשען על כחות עצמו ואינו יכול להסתמך על עזרת אחרים; כך צריך הלומד תורה לעמול וליגע בכל כחו ומאדו כדי לעמוד על כל צפונותיה וסודותיה. ואפילו מי שעמל ויגע יומם ולילה בתורה, עליו לחוש בכל עת, שעדין לא נגע ממש בתורה הקדושה, כמדבר זה שכמעט לא נגעה בו יד אדם, לא נוצל, לא נעבד ולא נזרע.

חכמינו ז"ל אמרו במדרש רבה (א ז); 'בשלשה דברים ניתנה התורה; באש, במים ובמדבר. מה אלו חנם לכל באי העולם, כך דברי תורה חנם הם'. מעירים על כך חכמי ישראל; שלשה דברים אלה; האש, המים והמדבר, מורים לאדם את הדרך שעליו לילך בה, כדי לעלות במעלות התורה והיראה; האש; זו שלהבת י-ה, הלהט וההתלהבות שבלב ישראל לאביהם שבשמים. המים; זו שפלות הרוח, ישוב הדעת וצלילות המחשבה. והמדבר; זה סמל הצניעות וההסתפקות במועט, כמאמר חכמינו ז"ל; 'כך היא דרכה של תורה; פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן.. ואם אתה עושה כן, אשריך וטוב לך' ('אבות' ו ד).

הגאון ר' מאיר שפירא מלובלין אמר פעם באחת מדרשותיו; הקב"ה נתן את התורה לישראל על מנת שיקיימוה בכל תנאי ובכל מצב ויהיו נכונים למסור נפשם על האמונה בבורא עולם. ואין הכוונה רק למעשה חד פעמי של מסירות נפש, אלא גם להסתגלות של חיים ממושכים בתנאי לחץ וסבל, המצריכים מסירות

נפש מתמדת למשך ימים רבים. קורות ימי עמנו, מראשית הופעתו של אברהם העברי, מלאות דוגמאות של מסירות נפש מצד היחיד, או מצד הכלל. ועל כך מרמזים דברי המדרש; 'בשלשה דברים ניתנה התורה..'; 'באש'; רמז למעשה אברהם אבינו, שקפץ לכבשן האש למען אמונתו והיתה זו מסירות נפש של יחיד. 'במים'; רמז למעשה נחשון בן עמינדב, שקפץ לים סוף בראש המוני בני עמו. והיתה זו מסירות נפש של הרבים. 'במדבר'; רמז למעשי אבותינו, שהלכו ארבעים שנה במדבר בארץ לא זרועה, מתוך דבקות ואמונה בבורא יתברך; וזוהי מסירות נפש מתמדת של כלל ישראל, שאין גדולה הימנה.

כיון שמיניע אדם לגיל עשרים שנה, מתחילים לרדפו בבית דין של מעלה על חטאיו. ולפיכך, עליו להתגבר ולרדוף את היצה"ר. (אדמו"ר רא"מ מגור זצ"ל) מעשה ביהודי עם הארץ; שבכל שיח ושיג עם הבריות היה מנפנף בכתב היוחסין שברשותו, כאומר; 'הבו גודל ותנו כבוד לאיש מיוחס כמוני'. פעם, היה לו ריב עם תלמיד חכם נודע; וכדרכו, גער ביריבו הלמדן; "כיצד נשאך לבך להתיצב כנגדי? הן ידוע לך יחוס הרם; ואילו אתה הנך בן, בלי שם!" השיב לו הלמדן המובהק מינייה ובייה: "אתה הנך סוף יחוס אבותיך ואילו אני הנני ראש יחוס לבני משפחתי. ממני מתחיל היחוס הרם, שיתמיד בעזרת השי"ת בדורות הבאים; ולעומת זאת אצלך הגיעה שלשלת היוחסין לקיצה". וכבר נאמר בתחילת ספר במדבר; "איש ראש לבית אבתיו הוא" (א ד). משה רבנו נצטוה לבחור לתפקיד החשוב של נשיא שבטים, באנשים בעלי יחוס עצמי, שמהם מתחיל היחוס המשפחתי הרם. על כך, המשיך האיש, מרמז גם בעל המזמור ב'תהילים', האומר; "קלוף ילף וככה נשא מלשך הַנָּרַע" (קכ"ו ו) בוכה רק זה שאינו אלא המשך משלשלת אבותיו הדגולים. ואין לו יחוס עצמי משלו. לעומת זאת; "בא נבא בְּרִנָּה נְשֵׂא אֶלְמֹתָיו", מי שנושא יבול עצמי משלו, רשאי לצהול ולהתרונון, כי עתיד גדול נכון לו ולזרעו אחריו.

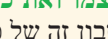
המפקד הביא לידי כך, שתהא השכינה שורה על ישראל. שכן, כל אחד ואחד שם על לבו, שיש חשבון מדויק והוא האחד שעלול להכריע את גורל כל העולם כולו, כפי שאמרו חכמינו; 'לעולם יהא אדם רואה את עצמו ואת העולם חציו זכאי וחציו חייב. עשה מצוה אחת, אשריו, שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות. עבר עברה אחת, אוי לו, שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה'. חשבון זה של כל יחיד, שהוא אחד מרבים, מביא לידי תשובה וממילא לידי השראת השכינה. ('של"ה' הקדוש)

מפיקד הביא לידי כך, שתהא השכינה שורה על ישראל. שכן, כל אחד ואחד שם על לבו, שיש חשבון מדויק והוא האחד שעלול להכריע את גורל כל העולם כולו, כפי שאמרו חכמינו; 'לעולם יהא אדם רואה את עצמו ואת העולם חציו זכאי וחציו חייב. עשה מצוה אחת, אשריו, שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות. עבר עברה אחת, אוי לו, שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה'. חשבון זה של כל יחיד, שהוא אחד מרבים, מביא לידי תשובה וממילא לידי השראת השכינה. ('של"ה' הקדוש)

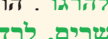
כיון שמתמלאות לאדם עשרים שנה, הריהו נעשה בן עונשין גם מצד בית דין של מעלה. ואז מתחילה מלחמת היצר האמיתית והאדם נעשה בבחינת; 'יצא צבא', דרוך ומוכן תדיר ללחום נגד היצה"ר, שכן 'הבא להרגך השכם להרגו'. הוא אשר אמרו חכמינו; 'בן עשרים, לרדוף' ('אבות' ה

"שואו את ראש" (א ב)

"מִכֵּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וְיַעֲלֶה פֶלַי יֵצֵא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל" (א ג)

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

"כַּאֲשֶׁר יִחַנוּ כֵּן יִסְעוּ" (ב יז)

מעירים על כך חכמי ישראל; פעמים הרבה אנו נתקלים בבני אדם, הקובעים עתים לתורה ומדקדקים במצוה קלה כבחמורה, כל עוד הם מצויים בעיר מגוריהם ומנהלים אורח חיים קבוע ומסודר. אך בשעה שהם מיטלטלים בדרכים, הרחק מבתם ומעירם, משנים הם אורחותיהם הקבועים ומורים היתר לעצמם למעט בתלמוד תורה ולזלזל במצוות שונות. כלפי מנהג נפסד זה, של רבים וטובים בישראל, קוראת כאן התורה: "כַּאֲשֶׁר יִחַנוּ כֵּן יִסְעוּ". על כל אדם להתנהג בשעת מסעו בדרכים, כפי שהוא מתנהג בביתו ובעירו. וכך נאמר בפרשת

'שמע'; "וְדַבַּרְתָּ בָּם" (דברי תורה) "בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלֶכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ" (דברים) ו ז). כי מבחנו של החסיד האמיתי הוא, לעמוד בנסיון הקשה של טלטולי דרכים, בלא לוותר על קוצו של יו"ד בקיום מצוות הבורא.

'התורה נקנית בארבעים ושמונה דברים.. בשמיעת האוזן'

מספרים, כי פעם הוכיח הסבא מסלבודקה את אחד מתלמידיו, הטיף לו מוסר והלה שמע ושתק, אולם לא שינה בפועל מאומה מאורחותיו. לאחר מספר שבועות, שוב קרא לו הסבא ושוב הוכיחו על אותו ענין עצמו, כמעט באותם מילים

ממש. אלא שהפעם, התלמיד כבר הביע את חוסר שביעות רצונו וטען; "רבי, הרי כבר שמעתי את הדברים הללו בדיוק, לפני מספר שבועות?" **הסבא נענה ואמר לאותו תלמיד;** "אם סבור אתה ש"שמעת", הרי שטעות בידך! שמיעה שכזו שאינה מביאה שינוי מעשי בכנפיה, אינה נחשבת שמיעה כלל. אם תלך ברחוב, באמצע הכביש ועשרים מכוניות יצפרו מאחוריך, כלום גם אז תאמר ששמעת? האם תוכל להסתפק בכך ולהמשיך לצעוד בנחת? ודאי שלא. אם שמעת, עליך לסור מהכביש ולעבור למדרכה. אם אינך עושה כן, הרי שכלל לא שמעת". סיים הסבא. (מובא ב'הוא היה אומר' לר' שלום שבדרון זצ"ל) ■

לא להסחף

"וְאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת כָּל בְּכוֹר"

"לפי שהיתה העבודה בכורות וכשחטאו בעגל, נפסלו. והלויים, שלא עבדו עבודת אלילים, נבחרו תחתיהם". (רש"י).

הדברים נוקבים! רוח תזזית אחזה בעם במדבר, לבקש להם מנהיג חדש במקום משה שבושש לרדת מן ההר. השטן בלבב את המחנות והערב רב עשו בכשפיהם, עד שיצא העגל. העם תעו אחריו וחרון אף נתעורר למעלה עד לאין שעור. הבכורים אבדו את עטרתם מעל ראשם וכלי חמדתם, עבודת הקרבנות לה', ניטל מהם לדורות ולעולמים. שבת לוי היה היחיד מבין

כל שבטי ישראל, שדעתו היתה צלולה עליו. עמד איתן באמונתו. רוח העוועים של העגל והמחולות שאחזה בכל קצות המחנה, לא שבשה את דעתם עליהם ולא סחפה אותם עמה. על כן זכה שבת זה על שני חלקיו, הכהנים והלויים, להיות משרתי ה' בעבודתו במשכן ובמקדש העולמים. המתבונן רואה, שבעצם לא עשו כלום! כל "עשייתם" התבטאה ב'שב ואל תעשה', נמנעו מעבוד עבודה זרה בשעה שאחיהם בני ישראל נכשלו בה. א"כ, **שואל בעל 'ילקוט מאמרים';** שכרם הגדול על שום מה? **מכאן למדים אנו;** שכל מי שדעתו אינה מתבלבלת, אינו מאבד את בהירות

הכרתו בסחף השטטוש התוקף את כולם בקול שאון מהמם, ראוי שיופקד בידו הפקדון הקדוש של עבודת ה' במקדשו. מאורע דומה לזה חזר ונשנה כעבור שנים במעשהו של פנחס בן אלעזר הכהן. כשהטטטוש ובלבול הדעת גברו, השתרר מצב של **"נְהַפְּתָה בָכִים"** ('במדבר' כה ו), קם פנחס, כידוע וביער את הרע מישראל. ובגלל עמידתו האיתנה וראייתו הבהירה בעת גבור הטטטוש ובלבול הדעת במחנה ישראל, זכה פנחס לכתר הכהונה. הרי לנו מכאן לימוד לדורות; שאי היסחפות אחרי רוחות מטעות, מבטיחה שכר רב לעומדים בנסיון זה. ■

קריית גת מתנ"ס אידית שדרות העצמאות ביום ראשון כה' אייר 29/5/11

כניסה 10 שקל

השערים יפתחו ב־20:00 תחילת התוכנית 20:30

פרדס חנה כולל מוסדות אבן החיים השלדג 9 ביום שלישי כז' אייר 31/5/11

כניסה חינם

השערים יפתחו ב־11:00 בבוקר

פתח תקוה ישיבת מנחם יהודה יהודה הנושא 20 ביום רביעי כח' אייר 1/6/11

כניסה חינם

השערים יפתחו ב־11:00 בבוקר

הרצאות מאובטחות

כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" ©

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.NET

מזכה הרבים

חלק ב

כשם שהאדם המכיר את חסרונו, לפי מדרגת הכרתו, יתעורר לבקש דרך לתקנו ועושה כל מיני השתדלות לקרב המטרה ועומד על זה, כן וכ"ש כאשר מכיר האדם את החסרון הגדול שיש בעולם מסכנת החינוך של הדור הצעיר, אשר "רבים תללים הפילה ועצמים פל הרגינה" (משלי' ז כו) צריך להתעורר ולאזור כל כחותיו לעמוד בפרץ להסיר המכשלה ולהרים המטרה האמיתית. ואמנם בזמן הזה, כאשר מצודת השיטה של עבירה פרוסה גם על תינוקות של בית רבן ונמצא כל דרכי התורה שוממין ולא נשארו רק יחידי סגולה העומדים על משמרתם ולא זזו ממקומם, אמנם ידוע; 'אם אין גדיים אין תישיים' יוכלו ח"ו בהמשך הזמן לישכח תורה מישאל. אי לזאת צריך האדם להתעורר מתרדמתו ולהתבונן בסכנות המרחפות מול פניו ולצאת בעוז ותעצומות ולעבוד בכל כשרונו והרגשתו ולעשות כל מה שבידו. אמנם מי קרוב יותר להרגיש בהעדר התורה והיראה, רק אלה ההוגים בתורת ד' יומס ולילה, רק אלה המבינים מעלות השלמות וחסרונות החינוך המוטעה והמותעה הפרוסים באין מוחים. אשר על כן מוטל עליהם החוב לעשות בענין זה כל מה שבידם ולא יפטרו את עצמם בשום אופן ושענה ואמתלא ולא יחוסו על עתם וזמנם ועבודתם של עצמם. כי זה כמו פיקוח נפש של כל הכלל.

ועוד יותר יש להתפעל, הלא רבי חייא שהיה מיסודי הש"ס, איך לא חס על כבודו ועל זמנו להמסר כ"כ לעבודת הרבים, עד שהיה כדאי לו גם לעשות עבודות גשמיות כמו לצוד צביים ולהאכיל הבשר לתינוקות ועשה קלפין וכתב פרשיות ואנו רואים כי פה היה עיקר חידושו. כי רק הוא היה הראשון שחתר בשכלו הדרך הזה והאמצעים האלו ואיך עשה הדבר הזה ולא נמנע מלהתערב גם בעבודות גשמיות ועכ"פ סידר הדברים איך לעשות.

מבהיל הרעיון כמה לשם שמים יש במצב הזה. לא אמר: "זה אני רוצה! זה איני יכול! זה לפי כבודי! אלא כל מה שהרבים דורשים עשה בהתלהטות, אשר כך נרצה בעיני ה', אעפ"י שחיצוניות המעשים המה בלי שרק, בלי כחל ובלי פרכוס. לא הביט על הברק החיצוני, אלא כיון שהבין אשר כך קרובה אל המטרה שלא תשתכח תורה מישאל, לא חת מפני כל ולא מנע אפילו כקוצו של יו"ד מאמצעים כאלה... כה ממש צריך העובד להרגיש בתקופה הזאת שכל מצב התורה והיראה עומדת בסכנה וע"כ צריכים לעשות כל מה שבידנו; הן ברוח

והן בחומר להקים מקומות של תורה. ולא ימנע עצמו מן התוכחה ויעשה פניו כחלמיש. וכל איש יסייע בכל עובדא שיש בידו גם עובדות כאלה שאין להם ברק, לא יסרב מלעשותם ולא יחוס על כבודו, כיון שהדבר דורש ממנו, צריך לעשות. ולא יביט על האומר והמעורר, כי אם על הדבר.

ואם הוא מרגיש אשר יעסוק הוא, יהי התועלת יותר גדול, לא יסמוך בדבר זה על מי שהוא, כדי לסלק את עצמו. ואל יאמר קטנות הוא, אלא ירגיש חובתו לדקדק על התועלת ולא יוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן. כי יש חילוק גדול אם הגשמיות בא מן הרוחניות ובין אם הרוחניות בא מן הגשמיות. ע"כ כל מי שיכול לעשות בעבודת הגשמיות באופן יותר נרצה להמטרה האמיתית אסור לו להסתלק מזה, כי ע"ז אמר רבי; 'גדולים מעשה חייא' שלא הביט על הברק החיצוני, אלא עשה הכל למען התועלת, כי גם לעבודת הגשמיות צריכים לגשת בהכנה של לב טהור ולשם שמים. רק אז יצמח מזה תועלת גדול לרוח. ואם לאו, יכול הגשמיות לאכול את הרוחניות. ע"כ נקרא זה מיסודות של הרוחניות של הרבים. וא"כ צריכים להכיר זה למקצוע גדול ונכבד להתלמד מגדולים איך להתנהג במקצוע זה.

אמר הכתוב: "אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹכַח הַזֹּאת" (דברים' כו כו) ואחז"ל: 'היה סיפק בידו להחזיק ולא החזיק, הרי הוא בכלל ארור' ('ירושלמי' 'סוטה' פ"ד ה"ד). והדבר מובן, כי הקללה אינה סובבת על מי שאינו מהדר בפפולא, כי מזה יכול לפטור עצמו ולומר כי אין זה בידו. אלא הקללה סובבת על מי שאינו מסייע על דרך השני של דיבוק חברים שזה יש בידו, כי בכל עיר ועיר יכולים לעשות חברות של שמירת שבת ותיקון מקוואות. וכן בכל דבר ודבר שנוגע לחיזוק הדת. וצריך כל אחד לפחד אולי הוא עומד תחת הקללה לפי שאינו עושה מה שבידו לעשות, או כדבעי למעבד לא עבד.

ע"כ צריך האדם לקום מתרדמתו וירגיש כי אם יקצר בעבודה זו, אז ח"ו יקצר את חייו, כי התורה צווחת; "אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא יָקִים" וע"ז אמר רבי חייא: 'בהדי דידי קא מינצת? אנה עבידנא דלא תשתכח תורה מישאל' וצריך האדם לילך בעקבותיו לעשות כל מה שנחוץ לרבים ואז יתנחם בכפלים, שיזכה ויראה בהרמת קרן התורה והיראה ויציל את עצמו מן הקללה... ואל יאמר האדם אמתין עד שאהיה בן ארבעים לבינה, או שיעבור רוב שנותי ולא אחטא ואח"כ אמסר נפשי לעבודת הרבים.

אם יאמר כן, לא די שלא יבא לכלל עבודת הרבים, אלא שיאבד גם עבודת עצמו שהשיג בימי חרפו. כי בעוד שהוא חושב אם לעבוד ברבים, אם לא, יתגבר עליו יצרו ויפול במצודה שהכל דשין בה ואין אומר השב. ולכן צריך כל אחד להרגיש חיוב לפעול על כל מי שמסביב לו להצילו מפח טמנו לו, כי אם הוא שיודע ממנו לא יחוס עליו, מי יחוס עליו?

כי הנסיון מוכיח כי כל מי שהכניסו אותו המחונכים בעבודת הרבים, תחת כנפי השלמות, היה עלול מצד עצמו בלי שום ספק ליפול במצודה הפרוסה לפני כל צעירי הדור, אשר על כן אינו צריך לסמוך על אחר, כי ההכרח גורם, כי אין מספר לאומללים התועים בדרכי החיים. וצריך לעשות מה שמוצא ומצוי לפניו להצילם משטף מים הזדונים השוטפים בזרמים גם צעירים החרדים ולהכניסם למקום מפלט, היא חבורת מבקשי השלמות, אשר כל מגמתם; 'ללמוד וללמד לשמור ולעשות'. והמציל מפי הרחוב כמציל מפי ארי 'פל בְּאֵיָה לֹא יִשׁוּבוּן' (משלי' ב יט). וע"כ צריך כל אחד להרגיש כי הוא מחויב לעשות גם בשעה שיש גדולים, כי אין בכחם להקיף כל העולם כולו. ומה ששואלים אם יכול היחיד לפעול על כל העולם כולו בלי שום אמצעים מצלצלים, כי אם בחייו האמתיים? נוכל להתפעל ולראות בחוש יכולת הדבר הזה, ממה שספרו לנו חז"ל ילקוט שמואל א': 'אלקנה ואשתו ובניו ואחיותיו וכל קרוביו היה מעלה עמו לרגל ובאים ולנים ברחובה של עיר. והיתה המדינה מרגשת. והיו שואלים אותם, להיכן תלכו? ואומרים: "לבית ד' שבשילה, שמשם תצא תורה ומצוות. ואתם למה לא תבואו עמנו ונלך יחד?". מיד עיניהם משגרות דמעות ואומרים להם: "נלך עמכם?" ואומרים להם: "הן!" עד לשנה הבאה; חמשה בתים. לשנה אחרת; עשרה בתים. עד שהיו כולם עולים. אמר לו הקב"ה: "אלקנה, אתה הכרעת את ישראל לכף זכות וחנכתם במצוות וזכו רבים על ידך, אני מוציא בן ממך, שיכריע את ישראל לכף זכות ויחנכם במצוות". הא למדת; שבשכר אלקנה שמואל' עכ"ל. ואם נתבונן בזה נתפעל עד כמה כל דבר תלוי רק ביחיד. הלא המצוה הזאת שהיתה בהתרשלות וכמעט שנשכח אותו הדבר עצמו, נעשה לדבר חי בכל העולם כולו...

..הרי לנו מזה כי גדול כח ההפקרות שיכול היחיד בכונתו הרצויה ובמעשיו האמתיים וברוחו הכביר להיות כמו קטר רכבת המושך כמה וכמה קרונות אחריו.

כן יכול בהמשכתו התמימה להחזיר כל העולם כולו אל מה שסרו ממנו. וכן כל עובד ועובד אם מפקיר כחותיו ומשפחתו בעד האמת, אז גם אם הוא יחיד יכול לפעול על כל העולם כולו. כי אמנם יש בעולם הרבה נמשכים אחר האמת, עד שכולם נוטים לקיום התורה ולדרכי השלמות, אלא שאין להם מי שיעמידם על האמת הנכונה, שיהיה להם על מי להביט וממי להתלמד. אבל כשהיחיד הוא נר ישראל ופטיש החזק,

אז יש בידו לסבב בכל מקום ומקום תורה וחברות של קיום המצוות ולימוד הלכות ובלבד שהיחיד יהיה יחיד ולא יחזור ראשו לאחוריו לראות אם הרבים רודפים אחריו, אלא יעמוד חזק על נקודת האמת וסוף הרבים לבוא. ובאמת אנו רואים אשר כל האידיאלים נתפתחו רק מיחידים. אלא שהרשות נתונה ביד כל אדם להיות כמשה רבנו לזכות את הרבים, או כירבעם בן נבט, להחטיא את הרבים. אבל הדבר מונח רק

בידי היחידים. ע"כ אין ספק שהיחיד האמיתי צריך להכריע את כל העולם כולו לכף זכות וצריך האדם בהיותו במקום תורה להשגיח על כל המעשים כולם, כי בפעולה אחת יכול להצדיק, או להרשיע ח"ו. וצריך כל יחיד להרגיש חובתו להפקיר כל תשוקותיו המדומות ולא יסוּף אלא לקדש שם שמיס בכל יכלתו. (מדרגת האדם' ערך 'מזכה הרבים') ■

צדיק י"ע

מדוע הקב"ה ברא את הטפשים?

ונשאר בכאן שאלה אחת והיא; שיוכל אדם לומר, אתם כבר אמרתם, שהחכמה האלקית לא המציאה דבר לריק, אלא לענין. וכי כל היצורים שמתחת גלגל הירח (ואף שלמעלה מגלגל הירח - השל"ה בהגהה לעשרה מאמרות, הקדמה יא) הנכבד מהם הוא האדם? ותכלית היות האדם, לצייר לנפשו המושכלות. ואם כן, מדוע המציא הקב"ה כל האנשים אשר לא יציירו מושכל לנפשם? ואנו רואים שרוב בני אדם ערומים מן הערמה וריקים מן החכמה, מבקשים התאוה. ושהאיש החכם, המואס בעולם, הוא יחיד בין רבים, לא ימצא אלא אחד בדור מהדורות? התשובה על זה; שהאנשים ההם נמצאו לשתי סבות; האחת; להיותם משמשים לאחד ההוא. שאילו יהיו כל בני אדם מבקשים חכמה, נשחת תקון העולם, ואבד מין בעלי חיים מן העולם בימים מועטים. מפני שהאדם חסר מאד ויצטרך לדברים רבים. והיה נצרך ללמוד החרישה והקצירה, לדוש ולטחון ולאפות ולתקן כלים למלאכות האלה, כדי להשלים בהם תקון מזונו. וכך יהיה צריך ללמוד הטויה והאריגה, כדי לארוג מה שילבש. וללמוד בנין, לבנות מקום להסתר שם ולעשות כלים לכל אלו המלאכות. ואין בחיי מתושלח מה שיספיק ללמוד אלו המלאכות, שהאדם מצטרך במחייטו לכולם צורך מוכרח. ומתי יהיה מוצא פנאי ללמוד ולקנות חכמה?! על כן נמצאו שאר בני אדם, לתקן אלו המעשים, הצריכים אליהם במדינה, כדי שימצא החכם צרכו מזומן ותתישב הארץ ותהיה החכמה מצויה. ומה טוב אמר האומר; "לולי המשתגעים נשאר העולם חרב". שאין בעולם שגועון, דומה לשגועון האדם. שהוא חלוש הנפש ודל ההרכבה והוא נוסע

מתחלת הגליל השני, משבעה גלילות הישוב, עד סוף הששי. והוא עובר ימים בזמן החורף והולך בארץ תלאובות בזמן החורב והקיץ. ומסתכן בנפשו לחיות השדה ולרמשים, כדי שירויה דינרים. כשיקבץ כלום מן הזוהבים, שמכר בהם כח נפשו השלם ויהיה לו מהם חלק, יתחיל לחלק אותם על אומנים, לבנות לו יסוד על טבור הארץ בסיד ואבנים, כדי להקים עליו קיר, שיעמוד שנים רבות. והוא יודע, שלא נשאר משנות חיינו מה שיוכל בהם לבלות בנין עשוי מן הגמא. היש שטות ושגועון כזה. וכן כל תענוגי העולם הם הוללות וסכלות גמור, אבל הם סבה לישוב העולם. ועל כן קראו חכמים ע"ה; 'מי שאין לו חכמה עם הארץ'. כלומר; לא נמצאו כי אם לישוב הארץ. לפיכך הם מיחסים שמם לארץ. ואם יאמר איש; שהרי אנו רואים שוטה וכסיל והוא שוקט בעולם, לא ייגע בה ואחרים עובדים אותו ומתעסקים בעסקיו ואפשר שיהיה המשתמש בעסקיו איש חכם ונבון. אין הדבר כאשר יחשוב. שמנוחת הכסיל הוא כמו כן, עובד ומכין הטוב ההוא, לאיש אשר הפץ הבורא לתת לו ואע"פ שהוא נח ברוב ממונו, או רכושו, יצוה לעבדיו לבנות ארמון כליל יופי ולנטוע כרם חשוב, כמו שיעשו המלכים וכל הדומה להם. ואפשר שיהיה הארמון ההוא מזומן לאיש חסיד, יבוא באחרית הימים ויחסה יום אחד בצל קיר מן הקירות ההם ויהיה לו סבה להנצל ממות. כמו שאמר; "יָכִין וְצִדִּיק יִלְבָּשׁ" ('איוב' כז). או יקחו מן הכרם ההוא כוס יין יום א', לעשות ממנו צרי, הנקרא טריאקה וימלט בו מן המות איש תמים ושלם, אשר נשכו האפעה. וכן מנהג הקב"ה וחכמתו, אשר העביד בה הטבע, עצות מרחוק, אמונת אומן. וזה הענין ביארוהו חכמים ע"ה ('ברכות'

נח.). אמרו; כי 'בן זומא היה עומד על הר הבית, והיה רואה ישראל העולים לחוג ואומר; "וברוך שברא כל אלה לשרתני", כי היה ע"ה, יחיד בדורו. והסיבה השנית; במציאות מי שאין בו חכמה, מפני שאנשי החכמה הם מעטים מאד. וזה הדבר נתחייב בדרך החכמה האלקית. ואמר רבי שמעון בן יוחאי על אנשי דורו, ואע"פ שהיו נכבדים רובם; 'ראיתי בני עליה והם מועטים, אם שנים הם? אני ובני הם' ('סוכה' מה:). ועל כן נבראו ההמון לעשות חברה לחכמים, שלא ישארו שוממים. ואולי תחשוב שזאת התועלת קטנה, אבל היא צריכה וראוי יותר מן הראשונה. שהרי הקב"ה העמיד הרשעים בארץ ישראל, כדי לעשות להם חברה ולהסיר שממון נפשות החסידים. הוא מה שנאמר; "לֹא אֶגְרָשׁוּ מִפְּנֵיךָ בְּשֵׁנָה אֶחָת פֶּן תִּהְיֶה הָאָרֶץ שְׂמֵמָה" ('שמות' כג). וזה הענין פירשו חכמים גם כן ואמרו; 'מאי; "פִּי זֶה פֶל הָאָדָם"? ('קהלת' יב) כל העולם כולו לא נברא, אלא, לצוות לזה' ('ברכות' ו:). פירוש להסיר עצבונו ושממון יחידותו. ואם כן נתבאר מכל אשר אמרנו, שהכונה בבריאת כל מה שיש בתוך העולם ההוא והנפסד, אינו אלא, איש שלם, כולל החכמה והמעשה, כמו שאמרנו. וכשתבונן ותלמד מדבריהם ע"ה, אלו שני הענינים, ר"ל החכמה והמעשה, מאשר בארוהו ורמזוהו, תדע כי על נכון אמרו; 'שאין לו להקב"ה בעולמו, אלא, ארבע אמות של הלכה'. וכבר יצאנו מהענין שהיינו מתעסקים בו. אבל הבאתי אלו הדברים, מפני שהם מייפים האמונה ומעוררים על בקשת החכמה ואינם נקלים לפי מה שאני רואה. (ע"כ לשונו הזהב של רבנו 'הרמב"ם' צ"ל בהקדמה לפירוש המשניות) ■

אתר שופר TV החדש www.shofar.tv

לאחר 3 שנים של מחשבה והשקעה של מאות אלפי נה הגענו בס"ד לגרסת הבטה הראשונה של אתר היהדות הגדול בעולם אתר שופר tv בעיצוב מדהים (עם אפשרות לעיצוב אישי) שעלה בשבוע האחרון לאויר ותוך שבוע אחד נצפו כחצי מליון כניסות.

מעבר לתצורה המדהימה והידידותית ישנם חידושים יחודיים שלא היו באתר הישן, ביניהם: ניתן לשאול את הרב אמנון יצחק שליט"א תוך כדי ההרצאה באימייל ישיר והרב עונה לשאלות הצופים בשידור חי. יש תמלול לכל הרצאה והרצאה שניתן להוריד. יש מסך סינימה ביתי מיוחד לשידורים ישירים. שידורים חוזרים שמועלים מיידית. פלייליסט אישי לכל משתמש. אפשרות שליחת כל תוכן והורדה ישירה. פריצת חדשות בזמן אמת בכל שעה ללא הפרעה לגולש. ברכות מהרב אמנון יצחק שליט"א בכמה אופנים. שעורי גמרא מרוכזים של רבנים רבים. שעורי 'השאלה השבועית העולמית'. שעורי הלכות. הרצאות חיות. סרטים שונים. ספרים שלמים להורדה. ספורים אישיים. כתבות יהודיות וחשיפות מאחורי הקלעים. ועוד הפתעות רבות. האתר מיועד בעיקרו למנויים קבועים שיוכלו להיחשף לכל תכניו ללא כל הגבלה וינתנו להם פריבלגיות מיוחדות לפי תרומת המנוי, פרטים באתר. בחודש הראשון כולם נחשפים לכלל האפשרויות שבאתר. נשמח לראותכם נהנים מהשקעתנו לתועלתכם.

פרסום בכל דפי האתר בכמה אופנים וגדלים במחירי מבצע למפרסמים הראשונים 050-6500666

EXPERT somfy. D.D Line

הדור הבא של תריסי הגלילה

המומחים לתריסי גלילה
ביצוע כל עבודות האלומיניום
מכל הדגמים

נסיון של 20 שנה
תריסי גלילה לחניות, לבתים,
לפרויקטים, חניונים ועוד...
החלפת מנועים

בהנהלת דניאל ודרור danicls500@walla.com
052-8137479 / 052-8975649